

РЕШЕНИЕ

№ 1437

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 97 СЪСТАВ, в публично заседание на
шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА Б. НИКОЛОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. ИВАНОВА ПЕНОВА
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА Б. НИКОЛОВА
Административно наказателно дело № 20231110216618 по описа за 2023
година

Производството е образувано по жалба на С. И. В. против наказателно постановление (НП) № 23-4332-024407/13.10.2023 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят излага доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление. Твърди, че не е уведомен за извършената служебна deregистрация на автомобила, което изключва умишъла за извършване на вмененото нарушение. Моли НП да бъде отменено.

В съдебното заседание жалбоподателят, чрез процесуалния си представител адв. П., поддържа жалбата. В подробни писмени бележки излага доводи за преждевременно прекратяване на регистрацията на лекия автомобил преди изтичане на законоустановения двумесечен срок, както и за несъставомерност на вмененото административно нарушение от субективна страна, като посочва, че В. е бил единствено ползвател на автомобила. Претендира разноски.

Въззиваемата страна, редовно уведомена, не изпраща представител в откритото съдебно заседание. Подробни доводи за правилност и

законосъобразност на атакуваното НП се излагат в писмени бележки, депозирани от нейния процесуален представител юрк. Христов. Претендира се юрисконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Жалбата се явява процесуално допустима, доколкото е подадена в предвидения в чл. 59 ал.2 ЗАНН срок, от легитимирана страна, срещу акт, подлежащ на обжалване.

Разгледана по същество се явява ОСНОВАТЕЛНА, поради следните съображения:

От фактическа страна съдът установи следното:

На 01.03.2023 г. служебно била променена регистрацията на лек автомобил „Смарт 452” с рег. № ..., след като нотариус уведомил по служебен път ОПП-СДВР за извършена покупко-продажба на МПС, въз основа на която ХКХ. придобил собствеността върху автомобила. Регистрацията на посочения лек автомобил била служебно прекратена на 31.03.2023 г. на основание чл.143, ал.15 от ЗДвП, тъй като контролните органи приели, че не е изпълнено задължението за заявяване на настъпила промяна в собствеността на превозното средство в двумесечен срок от прехвърлянето. За настъпилото служебно прекратяване не бил уведомен собственикът на МПС и не били иззети свидетелството за регистрация или регистрационните табели на лекия автомобил.

На 05.08.2023 г., около 01.40 ч. в гр. София С. И. В. управлявал лекия автомобил „Смарт 452” с рег. № ... по бул. „Ситняково“ с посока на движение от ул. „Оборище“ към бул. „Мадрид“, когато водачът бил спрян за проверка от полицейски служители на кръстовището с ул. „Марагедик“. Н. Г. В. – ст. полицаи при 01 РУ-СДВР, установил, че управляваният от жалбоподателя автомобил е със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.15 от ЗДвП, поради което съставил срещу В. акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 778154/05.08.2023 г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, пр.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП). Актът бил съставен в присъствието на нарушителя и му бил връчен на същата дата, като В. подписал акта с отбелязване, че има възражения. Такива обаче не

постъпили в законоустановения срок.

Във връзка с изпратени материали от ОПП-СДВР по случая била образувана пр.пр. № 41720/2023 г. по описа на СРП, като с постановление от 26.09.2023 г. бил постановен отказ да се образува досъдебно производство.

Началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР издал обжалваното НП № 23-4332-024407/13.10.2023 г., с което на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП на С. И. В. била наложена глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

Описаната и възприета фактическа обстановка се установява от писмените доказателства по делото, приобщени по реда на чл.283 от НПК – справка от централна база на АИС КАТ за собственост и история на промените на автомобил с рег. № ...; материалите по пр.пр. № 41720/2023 г. по описа на СРП; справка-картон на водача В.; заповед № 513з-4529/31.05.2022 г. на директора на СДВР, заповед № 8121К-13180/23.10.2019 г. и заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, акт за встъпване в длъжност.

Събраните по делото доказателства единно и непротивоположно изясняват фактическата обстановка по случая, с оглед на което съдебният състав ги кредитира в цялост. Приложените по делото писмени доказателства са обективни, достоверни и допринасят за изясняване на релевантната за предмета на доказване фактическа обстановка.

Обстоятелствата относно извършената проверка и фактът на управление от страна на жалбоподателя на процесната дата на лек автомобил „Смарт 452” с рег. № ... се установяват от съставения АУАН, който съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП има доказателствена сила до доказване на противното, а при извършената служебна проверка от съда не се установи същият да страда от процесуални пороци. От страна на жалбоподателя не е оборена материалната доказателствена сила на процесния АУАН, като не се въвеждат и конкретни възражения в тази насока. Напротив, жалбоподателят не оспорва фактическите констатации в акта, а излага доводи за допуснати съществени процесуални нарушения и липса на субективната страна на нарушението.

Покупко-продажбата на автомобила, новият собственик и датата на служебното прекратяване на регистрацията на МПС с рег. № ... на основание

чл.143, ал.15 от ЗДвП се установяват от приложената справка от централна база на АИС КАТ.

Видно от заповед № 513з-4529/31.05.2022 г. на директора на СДВР актосъставителят Н. В. е бил оправомощен да осъществява контрол по ЗДвП и да съставя актове за установяване на административни нарушения.

Въз основа на така възприетата фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

При разглеждане на дела по оспорени наказателни постановления районният съд е инстанция по същество, с оглед на което дължи извършването на цялостна проверка относно правилното приложение на материалния и процесуалния закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя. В изпълнение на това свое правомощие съдът констатира, че НП е издадено от компетентен орган. Компетентността на наказващия орган по издаване на атакуваното наказателно постановление следва по силата на заеманото длъжностно качество, установено въз основа на приобщения по делото акт за встъпване в длъжност, и правомощията, изрично делегирани с приложената по делото заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи.

Съгласно изложеното в текста на НП, същото е издадено на основание постановление за прекратяване на наказателното производство по пр.пр. № 41720/2023 г. по описа на СРП (всъщност се касае за постановление за отказ от образуване на ДП), а не въз основа на АУАН, макар издаденият такъв да е описан в наказателното постановление. В случая обаче не е налице хипотезата на чл.36, ал.2 от ЗАНН, съгласно която административнонаказателното производство може да бъде образувано и без съставен акт за установяване на административно нарушение. Същата намира приложение в случаите, когато за пръв път в хода на проведено разследване се констатира основания за прилагане на административнонаказателна, а не на наказателна отговорност. В настоящия случай обаче административнонаказателното производство е образувано със съставяне на АУАН № 778154/05.08.2023 г. Същевременно производството не е прекратено по реда на чл.33, ал.2 от ЗАНН, а единствено е уведомена СРП за издадения АУАН. С оглед на това наказващият орган е трябвало или да изпълни правомощията си по чл.33, ал.2 от ЗАНН, или да издаде НП в срока

по чл.34, ал.3 от ЗАНН. В конкретния случай административнонаказващият орган е издал процесното НП в рамките на установения в чл.34, ал.3 ЗАНН шестмесечен срок от датата на съставяне на АУАН, въпреки че изрично в санкционния акт е отбелязано, че същият е издаден не въз основа на АУАН, а въз основа на прокурорското постановление. С оглед на това съдът намира, че не е допуснато нарушение от категорията на същественията такива.

Съгласно вменената като нарушена разпоредба на чл.140, ал. 1 от ЗДвП по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. Същевременно съгласно чл.143, ал.15 от ЗДвП служебно, с отбелязване в автоматизираната информационна система, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство. В настоящия случай дори незаконосъобразно регистрацията е прекратена преди изтичане на двумесечния срок, както правилно посочва жалбоподателят. Разпоредбата на чл.143, ал.15 от ЗДвП не съдържа изрично задължение за административния орган за съобщаване на дерегистрацията на автомобила, но прекратяването на регистрацията се извършва с изричен акт на компетентния орган, който по своя характер представлява индивидуален административен акт (ИАА). Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за пререгистрация в двумесечен срок) чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г. на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.). Съобщаването на този ИАА не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на адресата си, независимо от способа на съобщаването. Едва след съобщаването му, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на дерегистрация, а ако продължи да управлява МПС ще бъде субект на нарушението по чл. 140,

ал. 1 от ЗДвП, респективно – на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

От доказателствата по делото се установява, че на 31.03.2023 г. служебно била прекратена регистрацията на процесният автомобил с рег. № СА 1895 МТ, като съответният орган е приел, че собственикът на автомобила ХКХ. не е изпълнил своето задължение да пререгистрира превозното средство в двумесечен срок от придобиването му. Не са налице обаче доказателства извършената дерегистрация да е била съобщена на собственика, още повече същата да е била известна на жалбоподателя като негов ползвател към момента на управление на автомобила на 05.08.2023 г., доколкото той е бил оборудван с две регистрационни табели, поставени на съответните места, и с всички документи, съпътстващи неговото управление. След като не се установява водачът В. да е съзнавал този факт, то не може да се приеме, че същият е осъзнавал общественотоопасния характер на извършеното от него действие по управление на автомобила с прекратена регистрация и да е предвиждал или допускател настъпването на общественотоопасни последици. Липсата на субективна страна от състава на нарушението по чл. 175, ал.3 във вр. чл.140, ал.1 ЗДвП прави деянието, осъществено от въззивника, несъставомерно. Налице е т. нар. извинителна грешка по чл. 14, ал. 1 НК, вр. чл. 11 ЗАНН, тъй като липсва умисъл за извършване на нарушението, защото на жалбоподателя не е бил известен факт, който принадлежи към състава на нарушението, а именно - дерегистрацията. Административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП – управление на нерегистрирано МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е формално нарушение, поради което извършването му е възможно само при наличие на пряк умисъл (в този смисъл Решение № 4661 от 12.07.2023 г. на АдмС - София по адм. д. № 5083/2023 г., Решение № 57 от 5.04.2023 г. на АдмС - Русе по к. а. н. д. № 32/2023 г., Решение № 527 от 28.06.2023 г. на АдмС - Хасково по к. а. н. д. № 1255/2021 г.). Това виждане произтича от определението на понятието за непредпазливост, дадено в чл.11, ал.3 от НК, според което деянието е такова, когато деецът не е предвиждал настъпването на общественотоопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да ги предвиди, или когато е предвиждал настъпването на тези последици, но е мислил да ги предотврати. Престъпните последици (престъпен резултат) представляват съставомерния резултат от деянието – поставяне в опасност или действително увреждане, който следва да е посочен в състава на нарушението (престъплението), а

съответно такъв елемент в състава си могат да включват само и единствено резултатните деяния. Формалните такива са на просто извършване и те се довършват със самия факт на осъществяване на изпълнителното деяние. Настоящият случай е именно такъв, тъй като в чл.140, ал.1 от ЗДвП, съответно чл.175, ал.3 от ЗДвП е описано формално нарушение, в чийто състав не е визиран престъпен резултат (изменение на обективната действителност, което трябва да настъпи като следствие от изпълнителното деяние). Съответно същото може да се извърши само при условията на пряк умисъл. Прекият умисъл предполага деецът да съзнава всички елементи от обективната страна на състава на нарушението, което в случая не е налице както бе посочено по-горе.

Дори и да се приеме, че административното нарушение може да бъде извършено при форма на вина – непредпазливост, то е необходимо деецът да е бил длъжен и да е могъл да предвиди общественотоопасния резултат, като възможността на лицето да предвиди и предотврати резултата се преценява не изобщо, а конкретно за всеки отделен случай и то в рамките на дължимото поведение. В случая наказаното лице не е собственик на процесния автомобил, който е имал и задължението да го регистрира, а е негов фактически ползвател. Жалбоподателят В. не е имал обективна възможност да узнае на коя дата е придобита собствеността на автомобила от собственика, дали последният е изпълнил задължението си по ЗДвП да регистрира автомобила в двумесечен срок от придобиването му, както и на коя дата последният е бил служебно deregистриран на основание чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Като лице, ползващо определено моторно превозно средство, той е бил длъжен да установи дали същото отговаря на всички законови изисквания, преди да започне да го управлява. Съдът намира, обаче, че в конкретната ситуация той обективно не е могъл да узнае, че автомобилът, който управлява, е със служебно прекратена регистрация, доколкото не само той, но и самият собственик на превозното средство не е бил изрично уведомен за това, като не е налице и публично достъпен регистър, в който да се извърши справка за служебно прекратената регистрация. Следователно деянието не е извършено виновно, дори и да се приеме наличието от обективна страна на елементите от състава му.

С оглед гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че наказателното постановление следва да бъде отменено като

незаконосъобразно.

Предвид основателността на жалбата, на жалбоподателя се дължат сторените от него разноски. Претендира се присъждането на адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. като видно от представения договор за правна защита и съдействие, който има характер и на разписка, същото е заплатено изцяло и в брой. Съдът намира обаче, че следва да бъде уважено направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, като на жалбоподателя бъде присъдена сумата от 400 лв., съответстваща на минимално предвидения размер в Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, тъй като делото е разгледано и решено в едно съдебно заседание и не се отличава с фактическа и правна сложност.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 23-4332-024407/13.10.2023 г., издадено от началник група в СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП на С. И. В. е наложена глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 6 месеца за нарушение на чл.140, ал.1 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. И. В., ЕГН ***** сумата от 400 (четиристотин) лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София – град в 14-дневен срок от съобщението за изготвянето му до страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____